

zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

als eigenaar, die tot de werken opdracht heeft gegeven en/of die de werken heeft uitgevoerd.

op het onroerend goed gelegen te
gekadastraerd als

met een globale oppervlakte van 3107 m²

eigendom van , geboren te op ,
bij akte verleden op ,

de hierna vermelde werken, handelingen en wijzigingen, omschreven in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening

I. tussen 28/09/2001 en 29/07/2003, in meerder malen, te hebben uitgevoerd,

verbouwingen aan een loods (30m30 x 9m80) door gevelwijzigingen, onder andere een poorttoegang in de voorgevel en dichting van een bestaande poort in de kopgevel, en veranderingen aan verschillende raamopeningen, en door de ruimten constructief te hebben afgewerkt met het oog op verhuring;

II. tussen 16/07/2002 en 13/09/2002 te hebben uitgevoerd,

een verharding met steenpuin van 35 m x 5 m tussen de loods en de eigendommen die aanpalen aan ;

C. Bij inbreuk op de artikelen 99, 146, 147, 148 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22.08.2003), houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat het handhavingsbeleid betreft,

zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

als eigenaar, die tot de werken opdracht heeft gegeven en/of die de werken heeft uitgevoerd, en/of als uitvoerder,

deels op het onroerend goed gelegen te
gekadastraerd als

met een globale oppervlakte van 3107 m²

eigendom van , geboren te op ,
bij akte verleden op ,

deels op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van 37 m²

eigendom van
bij akte verleden op

de hierna vermelde werken, handelingen en wijzigingen, omschreven in
artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de
ruimtelijke ordening,

I. op 21/01/2002 te hebben aangelegd,

een verharding met steenpuin over een oppervlakte van 19m50 x 21m
met bestemming parking tussen de loods en de openbare weg;

II. op 16/07/2002 te hebben uitgevoerd,

een metalen schuifpoort aan de perceelsscheiding van 12 m breedte
en 1m80 hoogte;

D. Bij inbreuk op de artikelen 146 lid 5, 147, 148 en 154 tot en met 157 van het
decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordening, door de bij het decreet bedoelde handelingen, werken of wijzi-
gingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachti-
gingsbeslissing of de beschikking van de Voorzitter,

op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als

met een globale oppervlakte van 3107 m²

eigendom van , geboren te op
bij akte verleden op

I. Op 02/07/2003

-het verder werken bij het verbouwen van een loods
-het aanbrengen van een verhoging aan de toegangsdeur en de
metalen rolpoort met steenpuin aan de zijde

niettegenstaande het stakingsbevel van 12 september 2002 dat op 20
september 2002 door de Stedenbouwkundig Inspecteur bekrachtigd
werd.

II. Op 28/07/2003

- het gebruiken van de loods als opslagplaats voor bouwmaterialen en bouwgereedschap
- het gebruik van de parking
- het gebruik van de bodem voor opslag en afval

niettegenstaande het stakingsbevel van 12 september 2002 dat op 20 september 2002 door de Stedenbouwkundig Inspecteur bekrachtigd werd en het stakingsbevel van 2 juli 2003 dat op 15 juli 2003 door de Stedenbouwkundig Inspecteur bekrachtigd werd;

Gezien het bewijs van inschrijving van de dagvaarding van beklaagde door de bewaarder der Hypotheken 2° kantoor te Antwerpen, ten rande van de overschrijving van de titel van verkrijging, nr. 58-T-9/01/08-00385.

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester W. Leyssens, advocaat bij de balie te Antwerpen;

Beklaagde werd in 2001 eigenaar van een pand, gelegen aan het
∴ Het pand was voordien eigendom van zijn familie, die er gedurende zeer lange tijd handel dreef in bouwmaterialen. Op het terrein staat een grote loods.

Blijkbaar ingevolge een familieruzie, bleef het pand na het overlijden van de eigenaar lange tijd in onverdeeldheid, en werden ook de er voordien uitgeoefende werkzaamheden stopgezet.

Tussen de periode van overlijden van de eigenaar en de aankoop van het pand door beklaagde, werd de onmiddellijke omgeving volledig verkaveld.

Beklaagde diende na aankoop een bouwaanvraag in, die op 27 september 2001 door het College van Burgermeester en Schepenen te Stabroek geweigerd werd. Deze weigering werd beklaagde ter hand gesteld op 5 oktober 2001.

Vervolgens worden verscheidene processen-verbaal lastens beklaagde opgesteld uit hoofde van mogelijk stedenbouwkundige- en milieu-inbreuken, waarvoor beklaagde thans vervolgd wordt.

Tenlastelegging AI

Op 21 januari 2001, wordt vastgesteld dat steenpuin wordt aangevoerd door beklaagde.

Uit de ter zitting neergelegde stukken blijkt dat het steenpuin dat beklaagde aanvoerde werd aangekocht ter herstel van een voordien aangelegde verharding. Het steenpuin is dus geen stof of voorwerp waarvan de houder zich voornemens is te ontdoen in de zin van het decreet.

Tenlastelegging AI komt de rechtbank dan ook niet bewezen voor.

Tenlastelegging AII

Op 2 juli 2003 wordt vastgesteld dat er zich onder meer steenpuin, een badkuip en een oude kachel op het terrein bevinden.

Op 19 januari 2007 wordt vastgesteld dat de loods wordt gebruikt als berging van materiaal dat benut wordt voor de renovatie van gebouwen. Een deel van dergelijk afval ligt buiten tegen de gevel van de loods.

Tijdens zijn verhoor op 29 maart 2007 (stuk 117) stelt beklaagde dat het materiaal aan de achterzijde van het gebouw ijzer-, schroot- en houtafval betreft, dat daar tijdelijk ligt in afwachting van een container ter verwijdering ervan.

De vaststelling dat het puin daar mogelijk tijdelijk lag, doet hieraan geen afbreuk.

Tenlastelegging AII is dan ook bewezen.

Tenlastelegging BI

Op 5 oktober 2001 gaan verbalisanten ter plaatse, en deze stellen vast dat recent bouwwerken werden uitgevoerd. Een bestaande vensteropening van 2,5 meter breedte is aan de bovenzijde 60 cm uitgebroken. Aan de onderzijde is reeds 60 cm opgemetst. Ook aan de andere zijde van het gebouw werden werken aan de gevel uitgevoerd.

Bovendien blijkt uit de vaststellingen van de verbalisanten dat beklaagde gevelwijzigingen uitvoerde aan zijn pand, door een poorttoegang in de voorgevel, en het dichten van een bestaande poort in de kopgevel.

In de gevel die uitgeeft op de Lassenhoflaan werd eveneens een poortopening gemaakt. De oorspronkelijke toegang in de westgevel werd dicht gemetst.

Beklaagde erkent deze werken te hebben uitgevoerd.

Dat de ruimten binnenin constructief gewijzigd werden met het oog op verhuring komt de rechtbank niet bewezen voor.

Tenlastelegging BI, met uitzondering voor wat betreft de constructieve afwerking binnenin, is dan ook bewezen.

Tenlastelegging BII

Op 12 september 2002 wordt een stopzettingsbevel aan beklaagde betekend. Op dat ogenblik wordt vastgesteld dat hij een verharding aanlegde tussen de loods en de eigendommen die aanpalen aan het Hoogeind.

Uit de objectieve elementen van het strafdossier blijkt niet met zekerheid dat het handelt over een nieuwe verharding, zodat de vrijspraak zich opdringt.

Tenlastelegging CI

Op 21 januari 2002 wordt vastgesteld dat beklaagde een verharding aanbrengt. De verbalisanten stellen vast dat de verharding bestaat uit steenpuin. Deze werd aangebracht tussen de openbare weg en het bestaande gebouw en is 30 cm. dik.

Beklaagde stelt dat dit geen nieuwe verharding betreft, doch het onderhoud en herstel van een reeds bestaande verharding, waarvoor vroeger een vergunning werd verleend. Uit de objectieve elementen van het strafdossier blijkt niet met zekerheid dat het in casu handelt over een nieuwe verharding.

De vrijspraak voor tenlastelegging CI dringt zich op.

Tenlastelegging CII

Op 16 juli 2002 wordt vastgesteld dat tussen het terrein _____ en _____ een schuifpoort geplaatst wordt. De poort heeft een breedte van 12 meter en een hoogte van 1,8 meter, en is verschuivend op een vaste geleider van 12 meter.

Ingevolge artikel 3, 9°, b) van het besluit van de Vlaamse regering van 14

april 2000 is geen stedenbouwkundige vergunning vereist voor poorten van minder dan 2 meter hoogte.

Tenlastelegging CII komt de rechtbank niet bewezen voor.

Tenlastelegging DI en DII

Op 12 september 2002 wordt een stopzettingsbevel betekend.

Op 2 juli 2003 wordt opnieuw een bevel tot stopzetting der werken betekend.

Op 28 juli 2003 wordt vastgesteld dat er activiteiten worden uitgevoerd in en rond de loods, meer bepaald het stapelen van bouwmaterialen, het gebruik van de parking en het gebruik van de bodem voor opslag van afval, waarna een derde stopzettingsbevel betekend word.

De stopzettingsbevelen werden rechtsgeldig betekend, en de verbalisanten stelden de handelingen, waarvoor beklagde vervolgd wordt, vast.

Beklaagde erkent trouwens deze inbreuken te hebben gelegegd, zodat tenlastelegging DI en DII bewezen zijn.

De verbeurdverklaring bij equivalent

Beklaagde verklaart het pand reeds ongeveer anderhalf jaar te verhuren, omdat hij daartoe verplicht werd ingevolge een boete naar aanleiding van de leegstand ervan.

Uit niet één objectief element van het strafdossier kan evenwel op afdoende wijze een juiste begroting gemaakt worden van de huurinkomsten die beklagde zou hebben genoten.

De vordering tot verbeurdverklaring bij equivalent dient te worden afgewezen.

De herstelvordering

In de eerste herstelvordering van 31 januari 2002 wordt door het College van burgermeester en schepenen gevorderd dat dient overgegaan te worden tot het verwijderen van het steenpuin, afdwingbaar door middel van een dwangsom van 20 euro per dag;

Bij beslissingen van het college van burgemeester en schepenen d.d. 31 oktober 2002, waarbij de stedenbouwkundige inspecteur zich op 4 december 2002 aansloot, en 7 augustus 2003 werd beslist tot herstellvordering, meer bepaald als volgt: "de in overtreding genomen werken dienen ongedaan te worden gemaakt, afdwingbaar door middel van een dwangsom van 100 euro per dag vertraging" (st. 78 en 128).

Een advies van de hoge raad voor herstelbeleid ligt niet voor.

De rechtbank dient zich onbevoegd te verklaren om uitspraak te doen over deze herstellvordering in zoverre deze betrekking heeft op feiten waarvoor beklagde dient te worden vrijgesproken, namelijk het verwijderen van de verharding en het verwijderen van de metalen poort.

Het verwijderen van het afval dat wordt bedoeld onder tenlastelegging A.I kan niet worden bevolen gelet op de vrijspraak.

De rechtbank zal het advies vragen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid betreffende de verbouwingswerken aan de loods geformuleerd in de herstellvordering van college van burgemeester en schepenen van 21 oktober 2002.

De straf

De bewezen verklaarde feiten vermengen zich als zijnde gepleegd met een zelfde strafbaar opzet, zodat zij met één enkele straf dienen beteugeld te worden. De bewezen feiten wijzen in hoofde van beklagde op een gebrek aan respect voor de ruimtelijke ordening. Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de specifieke omstandigheden en de dubbelzinnige situatie waarin beklagde is terechtgekomen.

Gezien de afwezigheid van een correctionele veroordeling, kan aan beklagde het voordeel van de opschorting worden verleend. Beklagde verklaarde zich hiermee ter zitting akkoord.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Gelet op de artikelen 162, 191, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 1, 3, 7 van het Strafwetboek, artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003 de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26.06.2000 en 30.3.2000 betreffende de invoering van de euro artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878, bij toepassing van de artikelen 1, 3, 5, 6 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de artikelen 1 en 3 van de wet van 10 februari 1994 en artikel 6 wet van 22.3.1999 en artikel 15 van de wet van 19 december 2002;

Rechtdoende op tegenspraak

Spreekt beklaagde VRIJ voor de feiten A.I, B.II, C.I en C.II;

Verklaart zich onbevoegd om uitspraak te doen over de herstellvordering van 31 oktober 2002 in zoverre deze betrekking heeft op de feiten voorzien onder tenlastelegging C.I, C.II en B.II, gelet op de vrijspraak.

Voorwat betreft de feiten A.II en B.I (met uitzondering voorwat betreft de constructieve afwerking met het oog op verhuring), D.I en D.II gelast de **opschorting van de uitspraak** van de veroordeling, ten voordele van beklaagde voor een termijn van VIJF jaar, vanaf heden.

Verplicht veroordeelde tot betaling van de kosten van het geding belopende **206,28 EUR**.

Beveelt dat beklaagde het afval bedoeld onder tenlastelegging A.II nl. oude bouwmaterialen, schrootafval, steengruis en houtafval zal verwijderen en dit binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis.

Wijst de vordering tot verbeurdverklaring bij equivalent af.

Verzoekt de Hoge Raad voor het Herstelbeleid overeenkomstig artikel 198 bis van het Vlaams decreet op de ruimtelijke ordening haar advies te geven over de herstellvordering van het College van Burgemeester en Schepenen van 31 oktober 2002 voorwat betreft de verbouwingswerken aan de loods voorzien onder tenlastelegging B.I.

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en acht.

AANWEZIG:

K. Bijttebier

ondervoorzitter, voorzitter van de kamer,
rechter

G. Franssens

rechter,

I. Caes

werkend plvv. rechter,

M. Van Caukeren

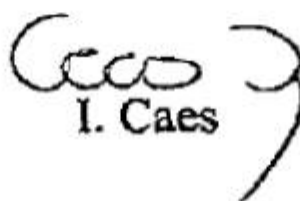
substituut-procureur des konings,

H. Weyns

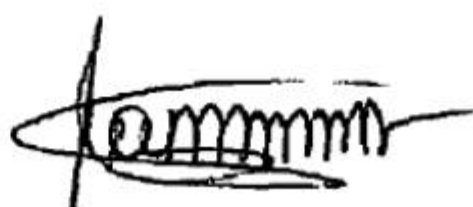
griffier.

H. Weyns

I. Caes

G. Franssens

K. Bijttebier